

[Geert-Jørgensen.]

der minder om den højtærede Ministers baade gode Forstand og gode Hjerte overfor Invaliderne, og derom er der da for Resten ingen, der tvivler, men jeg stiller Spørgsmaalet igen i al Stiltfærdighed, om man kunde tænke sig at arbejde hen til, at Invaliderne blev Selvforsørgere; jeg betonedede, at man navnlig i Amerika, England og Tyskland var kommet meget langt i den Retning.

Jeg skal saa ikke sige mere om dette, og jeg havde i det hele taget ikke tænkt at tage Ordet i Aften, for vi Retsforbundsfolk plejer ikke at bryde os om i særlig Grad at tærskes Langhalm paa en Ting; naar vi har sagt det, vi vil, bryder vi os ikke om at sige mere, og saa lader vi de andre Partiernes Ordforere om det Stykke Arbejde at tærskes Langhalm. Men naar jeg alligevel bad om Ordet, var det naturligvis det ærede Medlem Hr. Holdgaard, der kaldte mig frem.

Det ærede Medlem beklager, at jeg er kommet ind i den danske Rigsdag. Ja, jeg glæder mig da virkelig over, at det ærede Medlem beklager dette, for hvis det ærede Medlem tror, at jeg er kommet her ind i Rigsdagen for at behage ham, tager han i allerhøjeste Grad fejl. Nej, jeg er sendt herind af en Kreds af Vælgere i Danmark, som vil have, at jeg skal kæmpe for en ganske bestemt Idé, og den Idé er det, jeg nu skal bære frem, og det er ikke den samme Idé som den, det ærede Medlem Hr. Holdgaard repræsenterer. Det Parti, det ærede Medlem Hr. Holdgaard repræsenterer, har nu lavet saa mange Dumheder, at vi ikke ønsker at være med i disse; derfor lader vi nu det ærede Medlem Hr. Holdgaard og hans Parti om det, og saa maa det ærede Medlem gerne blive ved med at beklage, at jeg er kommet ind i den danske Rigsdag, det skal kun være mig en Tilfredsstillelse.

Men saa beklager det ærede Medlem i det hele taget Retsforbundet og forstaar navnlig ikke, at der er Tilfælde, hvor Retsforbundet ikke stemmer, og hvor vi forholder os afventende, saaledes som vi nu gør det overfor det foreliggende Forslag. Det ærede Medlem forstaar ikke, at der er Ting, som Mennesker ikke har Forstand paa. Der er visse Politikere, og til dem tænker jeg, det ærede Medlem Hr. Holdgaard hører, der tror, at man bliver begavet med en særlig Viden eller med særlige Evner, fordi man bliver Rigsdagsmand. Det er vel sagtens ud fra den gamle Tankegang, at den, Vorherre giver et Embede, giver han ogsaa Forstand. Men jeg har nu lagt Mærke til, at

det ikke altid passer, men at somme Tider berøver Vorherre netop et Menneske Forstanden, naar han først har faaet Embedet — saadan kan det ogsaa gaa.

Det ærede Medlem forstaar heller ikke, at Mennesker kan komme ind i en Samvittighedskonflikt. Det ærede Medlem har sikkert aldrig været inde i en saadan Situation. Men vi Retsforbundsfolk skammer os slet ikke ved at sige, at vi kender den.

Saa forstaar det ærede Medlem heller ikke den Tankegang, at forøgede Udgifter paa det sociale Omraade kan skabe forøget social Nød, og han mener, at der hører teologisk Embedseksamen til at kunne sige det. Nu har det ærede Medlem naturligvis ingen Forstand paa — det kan man heller ikke vente —, hvori den teologiske Embedseksamen bestaar. Det forlanger jeg heller slet ikke af ham, men der behøves bare en jævn Menneskeforstand og saa dette, at man har prøvet paa at sætte sig ind i social-økonomiske Problemer, og det har jeg i alt Fald prøvet paa igennem 25, 30 Aar. Jeg kommer ikke her ind i den danske Rigsdag som en hel Grønskolling og heller ikke som et Menneske, der ikke har prøvet paa at overveje disse alvorlige Problemer, de alvorligste Problemer, der i det hele taget gives indenfor et Folk, nemlig Problemet om, hvorledes den sociale Nød kan afskaffes, ikke mindst den Nød, som selve Arbejdsløsheden, hele Erhvervsproblemet rummer her i Danmark. Det anser vi for at være det vigtigste Problem, der i det hele taget bestaar i Nutiden.

Nu kan det ærede Medlem slet ikke forstaa den Tankegang, at forøgede sociale Udgifter kan skabe forøget social Nød. Men det er i hvert Tilfælde vor ganske alvorlige Opfattelse. Vi er ganske sikre paa, at hvis man kunde — det er jo kun et Tankeeksperiment — komme bort fra hele Understøttelsesvæsenet paa en eller anden Maade og anvende alle de Penge, der bruges til Understøttelse, i Erhvervets Tjeneste, saa vilde det skabe en forøget Blomstring i Arbejdet, og at alle de Penge, vi maa bruge til social Forsorg, kan kun tages fra Erhvervene, og saa har de saa meget mindre at sætte Arbejder i Gang for. Dette skaber med Naturnødvendighed Arbejdsløshed paa andre Omraader. Dette er vor alvorlige Opfattelse, og derfor kommer vi ind i en Samvittighedskonflikt.

Nu kan man vel nok gøre det at tage Pengene fra Erhvervene for at give dem til de syge og de gamle og til de arbejdsløse og til de fattige, og det gør man ogsaa, og man kan vel for Øjeblikket ikke gøre andet.